

Günahkar Müslümana rahmet dlenir mi?

Tunay Özer: “Günahkâr ölen Müslüman’a Allah rahmet etsin denir mi?”

Nereden Biliyoruz?

Amellerimizin makbul olup olmadığını, günahlarımızın affa uğrayıp uğramadığını, kulluktaki veya talebelikteki ya da hademelikteki derecemizin ne olduğunu, Allah’ın bize ne nazarla baktığını, kendi amelimizle mahşerde kendi başımıza ne belâlar sardığımızı... Biliyor muyuz? Bilmiyoruz!

Kendi hakkımızda hüsn-ü zan ediyoruz. Ve bu hüsn-ü zan bizi mahvediyor. Hayali hakikat gösteriyor. Hakikati bizden saklıyor.

Keşke Allah hakkında hüsn-ü zan sahibi olsak da, ümitsizlik içine düşmeden makbul tövbemiz olsa... Keşke bizden başkası hakkında hüsn-ü zan sahibi olsak da, kendimizle perdelemekten uhuvvetimiz, kardeşliğimiz, sevgimiz, muhabbetimiz, muavenetimiz ziyade olsa... Keşke kendimizi herkesten ziyade günahkâr bilsek de, ucb, gurur, riya, kibir gibi görünmeyen mefsedetler amelimizi yakıp mahşerde bizi iflâsa götürmese...

Nefis Kötülükleri Emreder

Ama yok! Elimizde bir günah ölçer aygıtımız var (!); onu da (sizi tenzih ediyorum) kendimize değil, başkasına tutuyoruz! Kendimize tutsak affa ve tövbeye vesile olacak bir aygıtı, başkasına tutunca günaha ve kusura müncer oluyor; hepten günahkâr olup çıkıyoruz!

Başkasının günahını tesbit etmek işimize yaramadığı gibi kessaretü’z-zunubumuz oluyor, günahımızı arttırıyor. Çünkü bu iş nefsimizde başkası lehine bizahri’l-gayb adesiyle duâya değil; kendi nefsimiz lehine ucba ve kendi amelimize güvenmeye sebep oluyor.

Keza elimizde bir sevap ölçer aygıtımız var (!); onu da işi gücü bırakıp kendimize tutup duruyoruz. O da bizi hep yüksek gösteriyor. Nefsimize nazar-ı rıza ile baktırıyor. Nefsimizin ayıbını göstermiyor ki istiğfar edelim. Günahımızı göstermiyor ki, tövbe edelim. Kusurumuzu göstermiyor ki, istiaze edelim. Hatamızı göstermiyor

ki, itiraf edelim! Seyyatımızı göstermiyor ki, Allah'ın affına sığınalım! 1

Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm bile “Nefis daima kötülükleri emreder. Ancak Rabbim rahmet ederse o başka!” 2 dediği halde, bize nefsimize itimat telkin ediyor. Bizi nefsimizi ittihamdan, kusurunu görmekten alı koyuyor. Bizi şeytanın şerrine teslim ediyor ve şeytana maskara ediyor!

Yok, yok... Ne başkasının, ne kendimizin ne günahını, ne sevabını ölçme işi bize göre değil! Onu Kiramen Kâtibin de yapmıyor, yazıp yazıp Allah'a teslim ediyor. Kararı ve hükmü Cenab-ı Allah veriyor. Kaygımız olmasın, en doğru kararı Cenab-ı Allah verir.

Ortada Kalan Cenaze

Cenab-ı Allah Hazret-i Musa'ya (as) vahyeyiyor ki: “Falan mahallede bir dostum var, öldü de cenazesini kaldıran olmadı. Git, cenazesini kaldır!”

Hiz. Musa (as) söz konusu mahalleye gidiyor ve “Burada bir Allah dostu ölmüş; haberiniz var mı?” diye soruyor. Hiç kimse tanımıyor.

Nihayet bir mahalleli, “Dün birisi öldü, cenazesini de, şurada yatıyor! Ama o Allah dostu değil, o günahkârın biridir!” diyor.

Hiz. Musa (as): “İşte ben onu arıyorum. Sizin günahkâr sandığınız adam tövbe etmiştir. Allah da tövbesini kabul etmiştir. Ama siz onu bilmiyorsunuz.” diyor.

Bizim günahkâr bildiğimiz adam tövbekâr çıkabilir. Onun için biz biz olalım; kimseyi duâmızdan mahrum etmeyelim. Zaten tövbekâr da değilse, günahkârlığı ile teslim-i ruh eylemişse daha fazla duâmıza ve rahmete ihtiyacı var demektir. Hiç olmazsa, “Allah rahmet etsin!” diye rahmet dilemekten içtinap etmeyelim, onu rahmetten mağdur etmeyelim.

Evet, günahkâr da bilsek Müslüman'a duâ edelim.

DUÂ

Allah'ım! Affet! Mağfiret buyur! Bağışla! Günahlarımdan vazgeç! Ayıplarımı ört! Seyyatımı hasenata tebdil eyle! Taksiratımı kemalata tahvil eyle! Âmin.

Dipnotlar:

1- Lem'alar, s. 173.

2- Yusuf Sûresi: 53.